

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 6237/06
01.11.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: mr Jadranke Injac, predsednika veća, Zoje Popović i Jelene Ivanović, članova veća, sa savetnikom suda Goranom Josifovim, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca Preduzeća za proizvodnju i promet "AA", protiv tuženog Ministarstva finansija Republike Srbije, radi poništaja rešenja Poreske uprave - Regionalnog centra Novi Sad, br. 47-3067/2006 od 03.10.2006. godine, u predmetu inspekcijских mera, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 01.11.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem tuženog odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije - Poreske uprave, Filijale Novi Sad 1, br. 301-47-2250-3/2006-21 od 18.7.2006. godine, a kojim je naloženo tužiocu, kao poreskom obvezniku, da radi otklanjanja utvrđenih nepravilnosti i nezakonitosti u ponovnom postupku terenske kontrole obračunavanja i plaćanja svih javnih prihoda u periodu poslovanja od 01.1.2003. godine do dana kontrole, preduzme sledeće radnje: 1) da izvrši uplatu poreza na promet proizvoda (opšti režim) u iznosu od 10.757.871,80 dinara i kamatu u iznosu od 5.088.561,40 dinara obračunatu od momenta dospeća poreske obaveze do 31.12.2005. godine, kao i da obračuna i uplati zateznu kamatu po stopi propisanoj zakonom počev od 01.1.2006. godine do dana uplate naložene obaveze na uplatne račune bliže označene u toj tački dispozitiva rešenja i 2) da u svojim poslovnim knjigama sprovede odgovarajuća knjiženja po nalogu iz tačke 1. dispozitiva rešenja, a sve u roku za izvršenje rešenja od pet dana od dana prijema, s tim što žalba ne odlaže njegovo izvršenje.

Tužilac podnetom tužbom pobija zakonitost osporenog rešenja tuženog organa i u tom smislu je naveo da je ispunio uslove propisane zakonom za oslobađanje od plaćanja poreza na promet, tako da je naložena obaveza bez osnova, tim pre što se poreski organi ne pozivaju na bilo koji član zakona, na osnovu koga bi mogla da proistekne njegova obaveza plaćanja poreza na promet za prodatu robu. Dalje je naveo da su poreski organi utvrdili da ne može biti oslobođen plaćanja navedenog poreza, jer "otpremnice koje su pratile robu ne sadrže registarski broj vozila i ime lica koje je prevozilo robu", te da iz toga proizilazi da je kupoprodaja fiktivna i da takve otpremnice "ne predstavljaju validne dokumente kojim se dokazuje promet robe prema kupcu", iako njegove otpremnice sadrže sve propisane elemente, pa su stoga i netačni navodi u obrazloženjima rešenja poreskog organa da ne poseduje dokaze o daljem kretanju robe. Sa ovih i s tim u vezi ostalih razloga bliže navedenih u tužbi predložio je da sud istu uvaži i osporeno rešenje poništi i predmet vrati na ponovni postupak.

Tuženi organ u odgovoru na tužbu, ostajući pri razlozima iz obrazloženja osporenog rešenja predložio je da sud istu odbije.

Rešavajući ovaj upravni spor na osnovu činjenica utvrđenih u upravnom postupku na osnovu čl. 38. st. 1. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96) i ispitujući zakonitost osporenog rešenja u granicama zahteva iz tužbe na osnovu čl. 39. st. 1. istog Zakona, Vrhovni sud Srbije je ocenom navoda tužbe, odgovora na istu i spisa predmeta ove upravne stvari našao da je tužba neosnovana.

Pravilno je postupio tuženi organ kada je osporenim rešenjem odbio, kao neosnovanu, žalbu tužioca izjavljenu protiv prvostepenog rešenja nalazeći da je to rešenje doneto bez povrede pravila postupka, kao i da je zasnovano na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primeni materijalnog prava. Ovo stoga, što iz spisa predmeta proizilazi da je tužiocu, kao poreskom obvezniku, naloženo da radi otklanjanja utvrđenih nezakonitosti i nepravilnosti u ponovnom postupku terenske kontrole obračunavanja i plaćanja svih javnih prihoda u periodu poslovanja od 01.1.2003. do dana kontrole, preduzme radnje bliže opisane u tač. 1. i 2. dispozitiva rešenja prvostepenog poreskog organa, jer je u ponovnom postupku uvidom u svaku pojedinačnu otpremnicu utvrdio koji elementi nisu sadržani, odnosno da ne sadrže registarski broj vozila i podatke lica koje je preuzelo robu, kao obaveznih elemenata otpremnice kao verodostojne knjigovodstvene isprave, jer je odredbom člana 6. stav 1. Pravilnika o evidenciji prometa robe i usluga ("Službeni glasnik RS", br. 45/96... 6/99) propisano da se knjiženje u Knjizi evidencije vrši na osnovu verodostojnih knjigovodstvenih isprava (faktura, dostavnica, prijemnica, traka registar-kase, paragl-bloka, zapisnika, popisne liste, reversa, potvrda, ugovora o izvršenoj usluzi i dr.). Odredbom stava 3. istog člana tog Pravilnika, propisano da otpremnica, faktura, dostavnica, prijemnica ili druga odgovarajuća isprava za robu obavezno sadrži, između ostalog, i podatke o prevozniku robe. Stoga je, kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja i citiranih odredbi navedenog Pravilnika, po nalaženju Vrhovnog suda Srbije, tuženi

organ pravino ocenio da sporne otpremnice ne sadrže registarski broj vozila i podatke lica koje je preuzeo robu, te da s toga ne predstavljaju verodostojan dokument za knjiženje u poslovnim knjigama. Ovo tim pre što tužilac nema podataka o daljem kretanju "navodno" prodane robe, za koju je odgovoran kao njen poslednji držalac. Takođe, iz spisa predmeta proizilazi da se "navodni" kupci robe po spornim otpremnicama ne nalaze na adresama iz poreskih prijavi, da nisu plaćali javne prihode, da neki od njih nisu bili registrovani kod nadležnih sudova, što je u postupku kontrole utvrđeno proverom poslovnih odnosa između istih i tužioca (bliže označenih u obrazloženju osporenog rešenja). Ovo sve ukazuje da tužilac ne poseduje podatke o daljem kretanju "navodno" prodane robe jer su kupci nedostupni kontroli poreskih organa, pa kako roba po spornim otpremnicama nije ni bila na zalihama kod tužioca u momentu kontrole, to je očigledno da ne postoje pravno-relevantni dokazi da je promet zaista i izvršen. Imajući u vidu navedeno, u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uslovi iz čl. 3. i 4. Zakona o porezu na promet ("Službeni glasnik RS", br. 22/01... 70/03), jer se sporni promet proizvoda smatra prodajom proizvoda namenjenih krajnjoj potrošnji, koji je oporeziv primenom bliže navedenih odredbi zakona u obrazloženju kako osporenog tako i prvostepenog rešenja poreskog organa.

Cenjani su i ostali napred bliže navedeni razlozi tužbe, pa je sud našao da su isti bez uticaja na drugačiju ocenu zakonitosti osporenog rešenja. Ovo stoga, što je tužilac ove navode isticao u vidu primedbi na zapisnik poreskog inspektora br. 301-47-2250-1/2006-21 od 19.6.2006. godine, kao i u žalbi protiv prvostepenog rešenja poreskog organa, koje je tuženi organ ocenio i za iste u obrazloženju osporenog rešenja dao dovoljne činjenične i pravne razloge, koje kao pravilne i na zakonu zasnovane u svemu prihvata i ovaj sud.

Sa iznetih razloga, nalazeći da su neosnovani navodi tužbe da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužioca, Vrhovni sud Srbije je, je na osnovu člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96), rešio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 01.11.2007. godine, U. 6237/06

Zapisničar, Predsednik veća - sudija

Goran Josifov, s.r. mr Jadranka Injac, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

JK